

Seznamy jaderných cílů studené války v USA byly poprvé odtajněny

Podle plánu z roku 1956 měly být H-bomby použity proti prioritním cílům „vzdušné síly“ v Sovětském svazu, Číně a východní Evropě.

Velká města v sovětském bloku, včetně východního Berlína, měla vysokou prioritu při „systematickém ničení“ atomových bomb

Plány zaměřené na lidi („populace“) porušovaly mezinárodní právní normy

SAC chtěl 60 megatonové bomby, což odpovídá více než 4 000 hirošimským atomovým zbraním

Knih elektronické instruktáže Národního bezpečnostního archivu č. 538

Editoval William Burr

Zveřejněno – 22. prosince 2015

Pro více informací kontaktujte:

William Burr: 202.994.7000 nebo nsarchiv@gwu.edu .

Washington, DC, 22. prosince 2015

– Studie požadavků na atomové zbraně SAC [Strategic Air Command] pro rok 1959, vytvořená v červnu 1956 a dnes poprvé zveřejněna Národním bezpečnostním archivem www.nsarchive.org, poskytuje nejkomplexnější a podrobný seznam jaderných cílů a cílových systémů, které byly kdy odtajněny. Pokud lze říci, žádný srovnatelný dokument nebyl nikdy

[AKTUALIZACE \(4. dubna 2016\)](#)

- [Městsko -průmyslový cílový seznam pro část I](#) – od Abdulina (Rusko) po Zychlin (Polsko) – Publikováno jako celek (306 stran)
- Identifikovány dokumenty poskytující zázemí pro studii cílení SAC; Většina je stále klasifikována
- Souvislosti pro zprávu SAC o požadavcích na jaderné zbraně z roku 1959

Klíčové cíle pro jednotky SAC (interaktivní mapa, kliknutím na cíle zobrazíte další informace)

Tato mapa Google pomocí údajů ze studie SAC ukazuje 20 hlavních letišť sovětského bloku z více než 1100, která SAC uvedla jako cíle pro svůj útok Air Power [Viz [oddíl 6](#) pro úplný seznam]. Mapa také ukazuje umístění pěti hlavních měst sovětského bloku, která SAC zahrnuje do svého seznamu více než 1200 potenciálních městských cílů: východní Berlín, Varšava, Leningrad, Moskva a Peking [Peiping] a jejich předměstí. Ke každému městu je připojena tabulka, která uvádí různá zařízení SAC, jejichž cílem je zničení, a celkový počet zařízení zaměřených na pět městských oblastí. Sestavení těchto tabulek vyžadovalo pracné spárování informací v Číselníku kategorií ([oddíl 3](#)) s údaji v seznamech měst v oddílech „Soustavné ničení“ zprávy SAC [viz [oddíl 5](#) a [7](#) pro úryvky]. Poté, co byly seřazeny všechny položky kódu kategorie pro každé město, bylo možné určit, kolik a jaký typ vojenských, průmyslových, dopravních, energetických a komunikačních zařízení, kromě jiných typů cílů, bylo navrženo ke zničení. Údaje o počtech jaderných zbraní určených ke

odtajněn pro žádné období historie
studené války.

*zničení různých cílů byly odstraněny, ale pravděpodobně neexistuje žádná
korelace mezi těmito čísly a počtem zařízení v každém městě.*

Studie SAC zahrnuje mrazivé detaily. Podle jeho autorů by jejich cílové priority a taktika jaderného bombardování vystavily blízké civilisty a „přátelské síly a lidi“ vysokým úrovním smrtícího radioaktivního spadu. Autoři navíc vyvinuli plán „systematického ničení“ měst a průmyslových cílů sovětského bloku, které se specificky a explicitně zaměřovaly na „populaci“ ve všech městech, včetně Pekingu, Moskvy, Leningradu, východního Berlína a Varšavy. Účelové zaměření na civilní obyvatelstvo jako takové bylo v přímém rozporu s tehdejšími mezinárodními normami, které zakazovaly útoky na lidi jako takové (na rozdíl od vojenských zařízení s civilisty v blízkosti).

Národní bezpečnostní archiv se sídlem na Univerzitě George Washingtona získal studii, která má celkem více než 800 stran, prostřednictvím procesu povinného odtajnění (MDR) (viz postranní panel).

Dokument SAC obsahuje seznamy více než 1100 letišť v sovětském bloku, přičemž každé základně je přiděleno prioritní číslo. Vzhledem k tomu, že sovětské bombardovací síly měly nejvyšší prioritu pro jaderné zaměřování (to bylo před věkem ICBM), SAC přidělil prioritu jedna a dvě letišťům Bykhov a Orsha, která se obě nacházejí v Bělorusku. Na obou základnách sovětské letectvo rozmístilo bombardéry středního doletu Badger (TU-16), které by představovaly hrozbu pro spojence NATO a americké síly v západní Evropě.

Na druhém seznamu byly urbanisticko-průmyslové oblasti identifikované pro „systematické ničení“. SAC uvedl více než 1200 měst v sovětském bloku, od východního Německa po Čínu, rovněž se stanovenými prioritami. Moskva a Leningrad byly prioritou jedna a dvě. Moskva zahrnovala 179 určených Ground Zero (DGZ), zatímco Leningrad měl 145, včetně „populačních“ cílů. V obou městech SAC identifikovala vzdušná zařízení, jako jsou velitelská centra sovětského letectva, která by na počátku války zdevastovala termonukleárními zbraněmi.

Podle studie by SAC zamířil na cíle Air Power bombami o síle 1,7 až 9 megatun. Jejich výbuch na úrovni země, jak bylo plánováno, by způsobil značné nebezpečí radioaktivního spadu pro okolní civilisty. SAC také chtěla 60megatunovou zbraň, kterou považovala za nezbytnou pro odstrašení, ale také proto, že by přinesla „významné výsledky“ v případě sovětského překvapivého útoku. Jedna megatuna by byla 70násobkem výbušného výnosu bomby, která zničila Hirošimu.

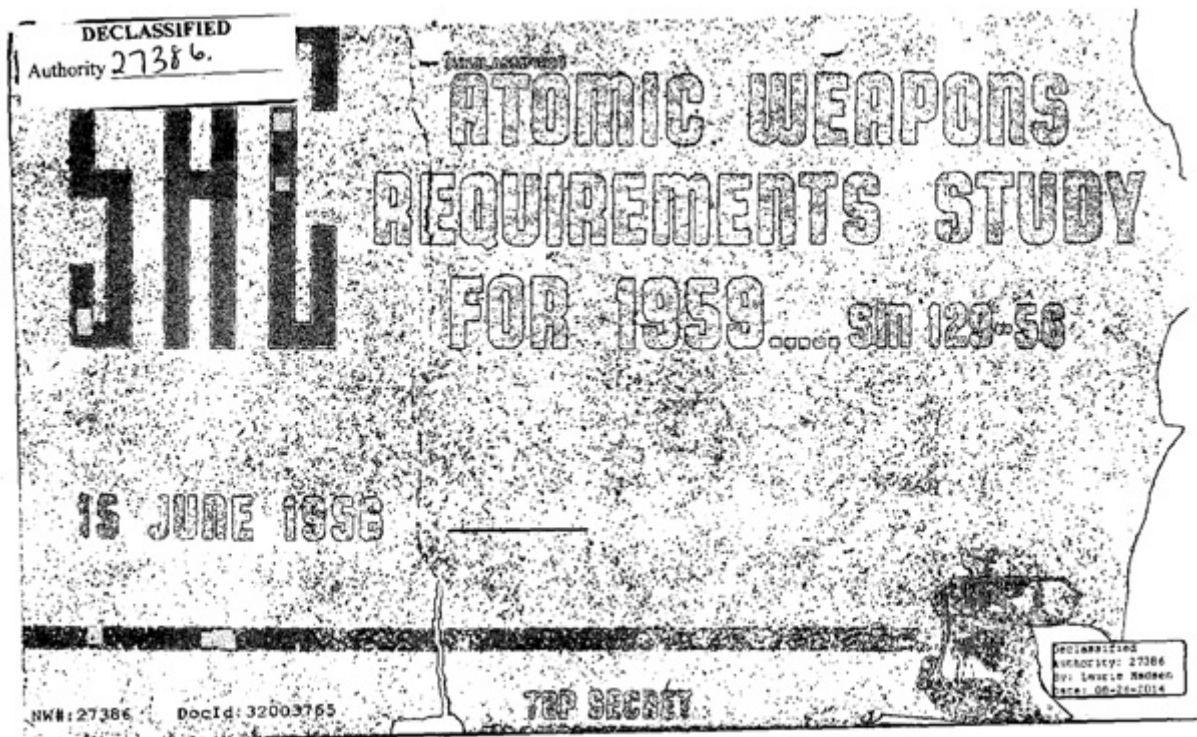
Nukleární plánování SAC pro rok 1959

od Williama Burra

Nejvyšší prioritou ničení SAC bylo sovětské „vzdušné síly“ kvůli zjevné bezprostřední hrozbě, kterou sovětské bombardéry představovaly pro kontinentální Spojené státy a americké síly v Evropě a východní Asii. Podrobný úvod zprávy vysvětlil, že priorita daná cílům Air Power (BRAVO) diktovala povrchové výbuchy vysoce výkonných termonukleárních zbraní ke zničení prioritních cílů, včetně leteckých základen ve východní Evropě. Tato taktika by produkovala velké množství radioaktivního spadu ve srovnání s výbuchy zbraní ve vzduchu. Podle studie je „požadavek vyhrát leteckou bitvu prvořadý pro všechny ostatní úvahy“.

„Velmi zhuštěný časový faktor“ – nebezpečí rychlého sovětského útoku a protiútoků – povzbudil cíliče, aby požadovali povrchové výbuchy jaderných zbraní s vysokou výtěžností. Podle SAC by výbuch zbraně ve vzduchu „vedl ke snížení účinku výbuchu“. Odpálení zbraně na zemi nebo blízko země by maximalizovalo účinky výbuchu, zničilo cíl a rozptýlilo ozářené částice, které by byly zachycovány větry a klesaly daleko a blízko. [1]

Podle studie se plánovači SAC „hlavně spoléhali“ na účinky výbuchu a zjistili, že tepelné a radiační účinky byly „relativně neúčinné“. Jak ukázala Lynn Eden ve své studii *Whole World on Fire*, zkušenost letectva z druhé světové války povzbudila plánovače cílů, aby kladli důraz na účinky výbuchu, když se snažili odhadnout škody, které by způsobily jaderné zbraně. Výsledný „výbuch“ myslí přehlédl významnou devastaci způsobenou jinými účinky jaderných zbraní, jako je radiace a hromadné požáry. [2]

Vzhledem k tomu, že „příznivé rozhodnutí může být dosaženo v počátečních fázích“, SAC považoval za nezbytné dosáhnout vysoké úrovně poškození. V souladu s tím si plánovači cílů chtěli být jisti, že byla vypuštěna dostatečná palebná síla, která by

zajistila 90procentní šanci na zničení cílů v kategorii leteckých sil: zřícení nadzemních konstrukcí nebo krátery na přistávacích drahách a podzemních zařízeních.

SAC stanovil počet a typy jaderných zbraní potřebných ke zničení každého DGZ. Informace o jaderných zbraních jsou ze zprávy zcela vyjmuty, což znemožňuje zjistit, kolik zbraní SAC považovalo za nezbytných ke zničení různých cílů. V každém případě by SAC mohla do roku 1959 předvídat velmi velké zásoby jaderných zbraní, aby se zaměřila na prioritní cíle. Bylo to období, kdy [zásoby jaderných zbraní](#) dosahovaly velkých čísel, od více než 2 400 v kalendáři 1955 po více než 12 000 v kalendáři 1959 a dosáhly 22 229 v roce 1961.

Seznamy Air Power a Systematic Destruction nebyly konečnými seznamy cílů pro vojenský plán. Plánování jaderné války bylo vždy ve stavu změn, protože byly k dispozici nové zpravodajské informace a změnilo se pochopení toho, které cíle mají větší prioritu. Je zřejmé, že SAC předpokládal další zpřesňování cílových seznamů. Cílová studie zahrnovala slova o „nominaci“ cílů ve všech oblastech, Sovětském svazu, Číně a východoevropských satelitech, které reagovaly na cíl zničit leteckou sílu a schopnost „válčit“.

Air Power Target System

Nejvyšší prioritou ničení SAC, vzdušnou silou sovětského bloku, byl komplexní cílový systém. Než Sovětský svaz získal atomovou bombu a významnou schopnost doručit jaderné zbraně na velké vzdálenosti, prioritou SAC bylo zničení sovětského urbanisticko-průmyslového komplexu, ale v polovině 50. let 20. století způsobil „velmi zhuštěný časový faktor“ obrat. [3] Ve studii *SAC Atomic Weapons Requirements Study for 1959*, SAC široce definoval cíl „Air Power“: vzdušné a raketové základny pro strategické a taktické síly, obranné a útočné síly, ale také vládní a vojenská kontrolní centra, která by řídila vzdušné bitvy a sklady jaderných zbraní, letecký průmysl, atomový průmysl a prostory pro skladování ropných olejů (POL). V tomto rozsahu kategorie Air Power protínala některé z hlavních kategorií cílových systémů, které plánovači Pentagonu vyvinuli na počátku 50. let: strategické jaderné (kategorie BRAVO), konvenční síly (kategorie ROMEO) a městské a průmyslové systémy (DELTA). [4]

Vzhledem k rozsáhlé definici vzdušné síly to naznačuje, že cíle ve velkých městech, jako je Moskva a Leningrad, by mohly být vystaveny útoku H-bombou, protože obě byly bohaté na cíle vzdušné síly. Například podle studie SAC měla oblast Moskvy 12 leteckých základen. Žádná z nich nebyla ani v prvních 400 leteckých základnách na seznamu, takže možná nebyly okamžitě napadeny, ale Moskva měla jiné cíle s potenciálně vyšší prioritou: 7 skladovacích prostorů letectva, 1 vojenskou kontrolu letectva, 1 vládní kontrolu (pravděpodobně Kreml a okolí), 4 entity řízených střel (výzkum a vývoj, výroba), 5 středisek pro výzkum atomové energie, 11 jednotek draků letadel, 6 jednotek leteckých motorů, 2 závody na kapalná paliva a 16 skladovacích prostorů na kapalná paliva, včetně rafinerií. Kromě toho měla Moskva řadu dalších nevzdušných vojenských cílů,

Leningrad byl také hlavním kandidátem na vysoce výkonné jaderné zbraně zaměřené na vzdušné cíle. V blízkosti měla 12 leteckých základen a také takové instalace jako: 1 letecký rám, 1 letecký motor, 2 výzkum atomové energie, 2 řízené střely, 3 kapalné palivo, 1 vojenská kontrola letectva a 4 vojenské skladovací prostory letectva.

Srdcem cílového systému Air Power byly základny pro bombardéry, rakety a protivzdušnou obranu. Studie *požadavků na atomové zbraně SAC* uvádí abecedně více než 1100 letišť, přičemž každému je přiděleno číslo priority. Jak bylo uvedeno dříve, prioritní základny číslo jedna a číslo dvě na seznamu byly v Bělorusku – Bykhov a Orsha (aka Balbasova) – stejně jako čtyři další v top 20: Baranovichi, Bobruysk (nebo Babruysk), Minsk/Machulische a Gomel. /Prybytki. Sedm z 20 nejlepších bylo na Ukrajině: Priluki (Pryluky), Poltava, Žitomir/Skomorochi, Stryj, Melitpol, Melitpol a Khorol. Šest bylo v Rusku: Pochinok (Šatalovo), Seshcha, Ostrov (Gorokhov), Soltsy, Spassk Dalniy a Vozddenzhenka. Jedno letiště, Tartu (v prioritě číslo 13), bylo v Estonsku.

Odtajněné dokumenty CIA naznačují, proč měli Bykhov a Orsha tak vysoké postavení na cílovém seznamu. Měsíce předtím, než byl seznam připraven, [Aktuální zpravodajský bulletin CIA](#) publikoval článek naznačující, že „západní“ vojenští atašé viděli tryskové bombardéry Bison (M-4) v Bychově a možná také v Orše, ačkoli panovala nejistota, zda se jednalo o letouny Badger [Tu-16] nebo Bison. Ve skutečnosti se Orsha stávala místem pro bombardéry Badger, které byly plánovány pro úderné mise v okolních divadlech, jako je západní Evropa, kde by představovaly hrozbu pro spojence NATO a americké síly. Navzdory obavám Washingtonu se M-4 nemohl dostat do Spojených států na obousměrných misích (postrádal technologii pro tankování ze vzduchu), ale mnohonásobné přelety Rudého náměstí během vojenské přehlídky v roce 1954 vyvolaly obavy z „mezera bombardérů“ ve Washingtonu. . Bykhov byl základnou pro bombardéry Badger, ale později se stal prominentní jako základna pro balistické střely středního doletu (MRBM), takže bylo jisté, že zůstane cílem s vysokou prioritou. [5]

3M (Bison-B), nástupce M-4 a Tu-95M (Bear), dal Sovětům jejich „první skutečnou mezikontinentální schopnost“. Medvěd se dostával do provozu, i když měl značné technické problémy. Sovětské letectvo nasadilo Medvědy pouze na hrstku základen, ale patřili mezi 100 nejlepších letišť, na která se SAC zaměřila – například Mozdok (číslo 34) a Semipalitinsk (číslo 69). [6]

Podle studie SAC bylo každé letiště jedno DGZ [označené Ground zero]. Některé cíle se však objevily ve válečných plánech více než jednoho velení. Pro SAC byl určitý prvek duplikace „žádoucí a nezbytný“, aby se zajistilo zničení náležitých cílů v případě, že by je jedno nebo druhé velení nemohlo zničit. Proto se duplikace „omezily na letiště s vyšší prioritou“.

"Poslední rány"

Jestliže boje pokračovaly i po skončení bitvy o leteckou moc, druhou fází války mělo být „systematické zničení“ válečného potenciálu sovětského bloku. „Poslední rány“ v bombardovací kampani by zasáhly „základní průmyslová odvětví“ – ta průmyslová odvětví a ekonomické aktivity, které nejvíce přispěly ke schopnosti vést válku. To bylo v souladu s myšlenkami letectva pocházejícími z druhé světové války a dříve, že zničení klíčových uzlů v průmyslové struktuře společnosti může způsobit její kolaps. Za tímto účelem by SAC svrhl atomové bomby, nikoli vodíkové bomby, na velké množství specifických zařízení v určených městských a průmyslových oblastech. Jak naznačuje studie SAC, [atomové bomby Mark 6 \(B a C\)](#). Imploze zbraní s výbušnou výtěžností až 160 kilotun – asi osmkrát vyšší než má zbraň „Fat Man“, která zničila Nagasaki – byly přiděleny k misi „systematické ničení“. Výbušné výnosy těchto bomb pravděpodobně daleko převyšovaly požadavky na ničení konkrétních cílů v misi systematického ničení, jako jsou elektrárny nebo dopravní uzly . [7]

Generál Curtis LeMay byl vrchním velitelem strategického vzdušného velitelství, když byla připravována studie SAC o požadavcích na atomové zbraně pro rok 1959.

[Zdroj fotografie: US National Archives, Still Pictures Division, RG 342B, Box 507 B&W]

Moskva, městský cíl číslo jedna, měla kolem 180 zařízení určených ke zničení; některé byly v kategorii leteckých sil, ale mnohé zahrnovaly různé průmyslové činnosti, včetně továren na výrobu obráběcích strojů, řezných nástrojů, zařízení na těžbu ropy a nejdůležitějšího léku: penicilinu. Další cíle zahrnovaly významné infrastrukturní funkce: zdymadla a přehrady, elektrické rozvodné sítě, kolejiště a opravy železničního zařízení. SAC možná nezamířil na každé zařízení pomocí bomby, ale mohl použít koncept „[cílových ostrovů](#)“, kdy byla sousední zařízení zaměřena na centrální zaměřovací bod. SAC však mohlo přidělit více než jednu zbraň velkým průmyslovým komplexům, protože byly považovány za několik zařízení.

Co je na studii SAC obzvláště nápadné, je role populačního cílení. Moskva a její předměstí, stejně jako oblast Leningradu, zahrnovaly odlišné „populační“ cíle (kategorie 275), blíže blíže neupřesněno . Stejně tak všechna ostatní města zaznamenaná ve dvou sadách cílových seznamů. Jinými slovy, lidé jako takoví, nikoli konkrétní průmyslové činnosti, měli být zničeni. Jaká byla konkrétní umístění těchto

populačních cílů, nelze nyní určit. Studie SAC obsahuje čísla *bombardovací encyklopedie pro tyto cíle, ale samotná BE zůstává utajena (ačkoliv pod odvoláním).*

Studie SAC neobsahuje žádné vysvětlení pro zacílení na populaci, ale pravděpodobně šlo o dědictví dřívějších vzdušných sil a armádního letectva, které přemýšlely o dopadu bombardování na morálku civilistů. Například na přednášce taktické školy Air Corps z roku 1940 major Muir Fairchild tvrdil, že útok na ekonomickou strukturu země „musí být proto, aby se snížila morálka nepřátelského civilního obyvatelstva prostřednictvím strachu – ze smrti nebo zranění pro sebe nebo své blízké, [tak] že by dali přednost našim mírovým podmínkám před pokračováním v boji a aby donutili svou vládu ke kapitulaci.“ Myšlení v tomto smyslu pokračovalo i v poválečném období, kdy sociální vědci studovali možný dopad jaderného bombardování na morálku civilistů. [8]

Ať už měli plánovači SAC na mysli cokoli, útoky na civilní obyvatelstvo samy o sobě nebyly v souladu se standardy dodržovanými vůdci letectva. I když byli ochotni akceptovat masové civilní oběti v důsledku útoků na vojenské cíle, jako tomu bylo během války v Koreji, vyloučili „úmyslné“ útoky na civilisty. Útoky na obyvatelstvo navíc porušovaly tehdejší mezinárodní právní normy, které byly shrnuty v tehdy neratifikovaných haagských pravidlech pro leteckou válku (1923). Nicméně taková pravidla zaměřování nebyla platná až do dohody z roku 1977 o dodatkových protokolech k Ženevské úmluvě (1949). Spojené státy však soustavně odmítaly přijmout tvrzení, že se na použití jaderných zbraní vztahují standardy zaměřování dodatkových protokolů. [9]

Kategorie „systematické ničení“ by byla zasažena pouze atomovými zbraněmi. Jak bylo naznačeno, pro města jako Moskva a Leningrad, která měla četné letecké cíle, spolu s okolním obyvatelstvem, které již mohlo být zničeno termonukleárními zbraněmi, to nemuselo příliš změnit. K tomuto plánování došlo roky předtím, než američtí představitelé obrany rozhodli, že by měla existovat možnost „zadržet“ ušetřit Moskvu a nechat někoho k vyjednávání.

Jak dlouho a do jaké míry plánovači SAC vyvíjeli válečné plány s hlavními fázemi vzdušné síly a systematického ničení, není jasné. Priorita dána prioritě Air Power předpokládala termonukleární zničení příslušných vojenských cílů v Moskvě a Leningradu, ale to znamenalo současnou devastaci všech blízkých zařízení, která byla v pozdější fázi konfliktu plánována na „systematické zničení“. Ať už to důstojníci SAC viděli jako problém nebo ne, koncem 50. let plánovači Pentagonu uvažovali v pojmech „optimálního mixu“ válečného plánu, který usiloval o rychlé, ale současné zničení důležitých vojenských a městsko-průmyslových cílů, i když dával přednost do cílového systému Air Power z hlediska počtu DGZ. [10]

Východoevropské cíle

Studie *požadavků na atomové zbraně SAC z roku 1959* stanovila, že až na výjimky bude SAC používat proti cílům ve východní Evropě atomové bomby s nižším výtěžkem. Zjevně to bylo z „politických“ a „psychologických“ důvodů, aby se tyto

země odlišily od Sovětského svazu prostřednictvím poněkud méně destruktivního bombardování. Výjimkou byly cíle vzdušné síly: kvůli prvenství této kategorie byly takové cíle ve východní Evropě naplánovány ke zničení vysoce účinnými termonukleárními zbraněmi. Například podle seznamu cílů SAC byla letiště Brieg a Modlin poblíž Varšavy na 31.^a 80. místě . Letiště Tokol u Budapešti bylo

125^{tis} prioritou, tedy pravděpodobným cílem. Městské obyvatelstvo ve východní Evropě by tak bylo vystaveno radioaktivnímu spadu a dalším účinkům termonukleárních zbraní, což by narušilo mnohé z rozdílů mezi cíli v této oblasti a cíli v samotném Sovětském svazu.

Východní Německo bylo místem hlavních sovětských leteckých základen a samotný východní Berlín byl cílem „systematického ničení“. Vzorkování seznamu letišť SAC najde mezi 200 nejlepšími více než několik zařízení provozovaných Sověty, přičemž některá nejsou příliš daleko od Berlína. Mezi nimi byli Briesen (číslo 140), Gross Dolln (Templin) (číslo 70), Oranienberg (číslo 95), Welzow (číslo 96), Werneuchen (Verneuchen) (číslo 82). Například [Oranienberg](#), která byla tehdy základnou pro bombardéry Il-28 (Beagle), je jen 22 mil (34 kilometrů) severně od Berlína. Gross Dolln (Templin), původně základna pro bombardéry Il-28 a později pro sovětská stíhací letadla, je 55 mil (66 kilometrů) severně od Berlína. Werneuchen (číslo 82), základna pro stíhačky a stíhačky/bombardéry, je asi 22 mil (33 kilometrů) severovýchodně. Tyto základny by pravděpodobně byly zaměřeny termonukleárními zbraněmi, které mohly vystavit oblast Berlína obrovskému nebezpečí, včetně radiace.

Východní Berlín měl prioritu 61 na seznamu urbanisticko-industriálních plánů pro „systematické ničení“. Studie SAC identifikovala 91 DGZ ve východním Berlíně a jeho předměstích: širokou škálu průmyslových odvětví a infrastrukturních aktivit včetně elektrické energie, železničních kolejí, skladů kapalných paliv, obráběcích strojů a rozhlasových a televizních stanic. Východní Berlín a jeho předměstí navíc zahrnovaly „populační“ cíle, stejně jako Varšava (cílová priorita 62). Atomové bombardování východního Berlína a jeho předměstí by velmi pravděpodobně vyvolalo ohnivé bouře, kromě jiných účinků, s katastrofálními důsledky pro Západní Berlín. . Není známo, zda SAC provedla studie o zranitelnosti Západního Berlína vůči účinkům jaderných útoků na východní Berlín nebo na jiné východoněmecké cíle.

Čína

Ať už Čína bojovala na sovětské straně nebo ne ve válce, SAC k ní přistupovala jako k součásti sovětského bloku a na seznamech cílů uvedla čínská letiště a města, včetně Pekingu. Ze seznamu cílů plánovaných k „systematickému zničení“ byl Peking [Peiping v přepisu Wade-Giles] v první 20 (číslo 13) s 23 DGZ. Seznam zahrnoval několik cílů Air Power, včetně dvou vojenských řídicích středisek letectva a dvou skladovacích prostorů letectva. Umístění těchto zařízení naznačuje, že Peking by byl terčem termonukleárních zbraní na počátku války. Pro Peking a jeho příměstskou čtvrť

Fengtai identifikovala SAC různá infrastrukturní a vojenská DGZ, včetně cílů „Populace“.

Cílové seznamy

SAC Atomic Weapons Requirements Study pro rok 1959 poskytuje dva seznamy cílů. Ministerstvo energetiky odstranilo počty a typy zbraní přiřazených různým DGZ v obou z nich, ale některé obecné informace o nich byly odtajněny. První seznam, část I, sestával z 3400 DGZ – „cílového systému SAC“, který naznačoval, že se jedná o součet všech cílů, které byly tehdy považovány za způsobilé. Seznam byl zjevně „neomezený“, protože pro zbraně přiřazené k cílům by byla k dispozici velká zásoba štěpného materiálu. Vezmeme-li v úvahu duplicitní cíle v kategorii Air Power, plán útoku by vyžadoval více než 3400 zbraní, ale tento počet zůstává utajen. .

Druhý seznam, část II, sestával z 1209 DGZ zaměřených větším, ale utajovaným počtem jaderných zbraní. Část popisu pro část II je vyjmuta

takže důvody za tím nelze vysvětlit, ale byl to „omezený“ cílový seznam. Podle studie jsou „zbraně naprogramovány proti cílům na základě ekvivalentu 69 000 [kilogramů] orální slitiny (76 tun v USA). Oralloy [slitina Oak Ridge] byl termínem umění pro vysoce obohacený uran. „Ekvivalent oralloy“ může odkazovat na celkové množství HEU a plutonia (PU), které bylo k dispozici jako palivo pro atomové bomby a H-bomby, které měly způsobit požadovanou úroveň ničení. Sedmdesát šest tun přepravuje značné množství štěpného materiálu potřebného pro atomové bomby a první generaci dvoustupňových termonukleárních zbraní.

3400 a 1209 DGZ v neomezených a omezených seznamech stojí za srovnání s prvním Jednotným integrovaným operačním plánem (SIOP), válečným plánem připraveným v roce 1960 Společným plánovacím štábem pro strategické cíle pod kontrolou SAC. Pokud by USA měly strategické varování před sovětským útokem, preventivně by zasáhly plnou silou 3500 zbraní proti „optimálnímu mixu“ 1050 DGZ, včetně strategického letectva, raketových základen, protivzdušné obrany a 151 městských a průmyslových cílů. Opatření a více zbraní proti prioritním cílům vedly k nesouladu mezi počtem zbraní a počtem DGZ. [\[11\]](#)

Doručovací systémy

K dodání zbraní na cíle by SAC použil bomby a rakety. Pro bombardovací systémy by SAC použila B-47 se základnou ve Spojeném království, Maroku a Španělsku a mezikontinentální B-52, které se právě začínaly nasazovat v kontinentálních USA.

SAC uvedl čtyři typy střel pro doručování jaderných hlavic: Snark, Rascal, Cross Bow a IRBM [balistická střela středního doletu]. Snark, raná mezikontinentální střela s

plochou dráhou letu ze země, byla nasazena jen krátce, během roku 1959, protože to bylo fiasko (oblasti v Atlantském oceánu, kam rakety dopadly, se nazývaly „vody zamořené Snarkem“). Rascal (v roce 1958 nahrazený Hound Dog) a Cross Bow byly střely odpalované z bombardérů, přičemž Crossbow zaměřovaly radary.

Prezident Eisenhower učinil z IRBM spolu s ICBM národní prioritu, ale v roce 1956 se IRBM stále plánovalo do budoucna. S dosahem až 1700 mil (1500 nm) by bylo nutné nasazení v zámoří a letectvo počítalo s jejich umístěním ve Spojeném království, ačkoli rozhovory s Brity ještě nezačaly. Letectvo nakonec nasadilo IRBM Thor IRBM na kapalné palivo ve Spojeném království v letech 1960-1963, zatímco rakety Jupiter byly umístěny v Itálii a Turecku v letech 1961-1963 (odstraněny jako součást řešení kubánské raketové krize). [\[12\]](#)

SAC také identifikovala atomové bomby a termonukleární zbraně, které by byly spojeny s nosnými systémy. Budou to atomové zbraně Mark 6 (B a C) a termonukleární zbraně Mark 15, 27 a 36. Ten měl mimořádně masivní výbušné výnosy: MK 15: 1,6 až 3,9 megatun; MK 27: 2 megatuny a MK 36: 9 až 10 megatun. Tyto výsledky lze srovnat s velikostí amerických jaderných testů v [operaci Castle](#) během roku 1954, ve kterých se skutečné výtěžnosti výbušnin (nepočítaje jeden výbuch) pohybovaly od 1,7 do 15 megatun.

SAC chtěl 60megatunovou bombu, ale nebyla naprogramována pro tuto konkrétní studii. Podle SAC to bylo „nezbytné nejen jako odstrašující prostředek, ale také pro zajištění významných výsledků i při značně snížené síle v případě sovětského překvapivého útoku“. Diskuse o termonukleárních zbraních s ultravysokým výnosem pokračovala během 50. a začátkem 60. let, takže koncept 60 megatun nebyl v kruzích letectva neobvyklý. Ve chvíli nadšení Edward Teller navrhl [zařízení o kapacitě 10 gigatun](#) a na počátku 60. let v dalším výbuchu navrhl výnosy až [1000 megatun](#). 25megatunová bomba, B - 41, měla největší výtěžnost ze všech zbraní v amerických zásobách a zůstala ve službě až do 70. let 20. století. Sověti zinscenovali [největší jaderný test v historii](#) koncem října 1961 s 50megatunovou „[Car bombou](#)“.

Interpretační problémy (aktualizováno 29. prosince 2015)

Pomocí tabulky kódů kategorií ve studii SAC je možné přejít na seznam měst navržených pro misi Systematic Destruction a určit, kolik instalací a jaký typ měl SAC na mysli. Z jakéhokoli důvodu nejsou tyto dva omezené a neomezené cílové seznamy zcela totožné; například s ohledem na Moskvu existují drobné odchylky v typech a počtech instalací uvedených v seznamech omezených a neomezených cílů. Nejasná jsou také písmena ve sloupci DGZ [Designated Ground Zeroes]; například na začátku moskevského seznamu: A, AH, AM, AN atd. Jedna hádanka, která tohoto spisovatele zpočátku zarazila, se týkala čísel, která se objevují na začátku katalogu cílů pro všechna města identifikovaná v dva seznamy systematického ničení. Například,

	1 5150 MOSCOW	5545-03737	
()		5545- 3737E	A
		5554- 3747E	AM
		5538- 3748E	AM
		5540- 3737E	AN
		5548- 3736E	B
		5542- 3726E	BC
		5549- 3729E	BE
		5558- 3728E	BL
		5554- 3802E	BM
		5544- 3746E	H
		5545- 3743E	J
		5546- 3751E	K
	054 0167-		
	054 0167-		
	227 0167-		
	227 0167-		
	227 0167-		
	227 0167-		
	227 0167-		
	227 0167-		

Od zveřejnění studie SAC dne 22. prosince 2015 řada čtenářů laskavě poukázala na to, co tato čísla s největší pravděpodobností znamenají: zeměpisnou šířku/délku DGZ ve stupních a minutách. 5545-03737 je tedy 55°45' N, 37°37' E (55,75° N, 37,61° E); toto číslo lze zapojit do Google Maps, které ukazují, že přibližná poloha je na [Rudém náměstí v Moskvě](#). Podobné informace o umístění lze nalézt pomocí dalších čísel v dokumentu. Tyto zeměpisné souřadnice mohly být konkrétními cílovými úkoly v misi Systematic Destruction, ale to pravděpodobně zůstane nejasné, dokud nebudou k dispozici vyňaté podrobnosti o přidělení atomových zbraní.

Archivní umístění studie SAC: US National Archives, College Park, Record Group 342, Operational Planning, box 147, složka B 89351

Poznámka pro čtenáře: Původní verze *SAC Atomic Weapons Requirements Study pro rok 1959* byla zjevně publikována jako kompendium tabulek. Za účelem zpracování této studie pro odtajnění ji Správa národních archivů a záznamů naskenovala tak, aby se informace vešly na listy papíru o rozměrech 8 x 11 palců. Aby bylo toto vysoce komprimované PDF čitelné, bude jej čtenář muset rozšířit na alespoň 150 procent velikosti textu. Níže jsou uvedeny úryvky z této rozsáhlé studie, která má asi 800 stran. Pro snadnější použití byl dokument rozdělen do sekcí, jako samostatné soubory PDF, následovně:

1. [Titulní strana, obsah a úvod.](#)
2. [Část 1 Neomezené přidělení 22 a seznam křížových odkazů \[výňatky\]](#)
3. [Číselník kategorií](#)
4. [Seznam letišť se zbraněmi \[výňatky\]](#)
5. [Část I Komplexní seznam se zbraněmi \[kompletní seznam, aktualizován 4. dubna 2016\]](#)

6. [Část II Omezené přidělení \[1209 DGZ\] se seznamem letišť a zbraní](#)
7. [Komplexní seznam se zbraněmi \[výňatky\]](#)
8. [IV Tabulková prezentace \[Jak je uvedeno v příloze „C“, dodatek SM 129-56\]:](#)
 - a. Požadavky a shrnutí požadavků na atomové zbraně [PDF 1-6]
 - b. Požadované složení skladu [PDF 7-11]
 - c. Část I Telescoped Summary [PDF 12-13]
 - d. Část II Telescoped Summary [PDF 14-15]

Poznámka: Děkuji Michaelu Dobbsovi za jeho původní žádost o MDR a jeho návrhy týkající se vysílání, Scottu Sharonovi za jeho kvantitativní analýzu instalací ve velkých městech určených k zacílení, Gregory Graveovi za přezkoumání čísel a Stevu Paschkemu za další pomoc s rozložené listy a Lynn Eden, Alex Wellerstein a Stephen Schwartz za neocenitelné rady a komentáře.